

Sygn. akt I CSK 386/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości R. w W.
przeciwko "P. [...]" S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W obecnym stanie prawnym, skarga kasacyjna nie jest zwyczajnym środkiem odwoławczym przysługującym w każdym wypadku i każdej stronie niezadowolonej z rozstrzygnięć wydanych przez sądy powszechne. Jest ona nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie

jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na występujące w sprawie - w jej ocenie - dwa istotne zagadnienie prawne

Pierwsze dotyczy określenia sposobu ustalenia zakresu czynności zwykłego zarządu w rozumieniu art. 98 k.c. w odniesieniu do pełnomocników powołanych przez organy osób prawnych utworzonych na podstawie ustaw szczególnych, drugie zaś potrzeby określenia zakresu stosowania - w drodze analogii - art. 75¹ § 1 k.c. do umów nie wskazanych w tym przepisie.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.). Powołanie się przez skarżącego na wystąpienie w sprawie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07 - nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być

sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Żadne ze sformułowanych przez skarżącego zagadnień nie spełnia powyższych wymogów.

Co do pierwszego z zagadnień, to o tym, co jest czynnością zwykłego zarządu, a co nią nie jest, decydują każdorazowo okoliczności konkretnej sprawy. Ponadto nie jest konieczne rozstrzygnięcie zakresu czynności zwykłego zarządu w rozumieniu art. 98 K.c. w odniesieniu do pełnomocników powołanych przez organy osób prawnych utworzonych na podstawie bliżej nie sprecyzowanych ustaw szczególnych. Pytanie drugie jest zaś jest oderwane od okoliczności faktycznych ustalonych przez sądy powszechne, które uznały, że w sprawie nie doszło do sprzedaży przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c., a więc art. 75¹ k.c., którego dotyczy zagadnienie, nie znajduje zastosowania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd nie orzekł o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz przeciwnika skarżącego, gdyż złożył on odpowiedź na skargę po upływie terminu ustawowego wskazanego w art. 398⁷ § 1 k.p.c., co oznacza, że jego czynność procesowa była bezskuteczna (art. 167 k.p.c.).

jw

l.n